

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rutkowska

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa S. R.

przeciwko P. W. we W.

o świadczenie z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych

I. zasądza od strony pozwanej P. W. we W. na rzecz powódki S. R. kwotę 3977 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 października 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej P. W. we W. na rzecz powódki S. R. kwotę 497 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 100 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3429 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 października 2015 r. (prezentata Biura Podawczego tut. Sądu) powódka, S. R., wniosła o zasądzenie od strony pozwanej, P. W., kwoty 3 977 zł tytułem świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że była zatrudniona na P. W. we W. w okresie od dnia 6 grudnia 2010 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. na podstawie umów o pracę na czas określony. Stosunek pracy ustał w związku z upływem czasu, na który była zawarta umowa o pracę.

Powódka wskazała dalej, że u strony pozwanej obowiązuje Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, określający zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej oraz zasady i warunki korzystania ze świadczeń finansowanych przez osoby uprawnione. Zgodnie z Regulaminem, wnioski o dofinansowanie wypoczynku letniego osoby uprawnione winny składać do dnia 30 kwietnia danego roku. W określonym terminie powódka złożyła wniosek o dofinansowanie wypoczynku letniego indywidualnego pracownika oraz wypoczynku dzieci.

Powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniach od 16 marca 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r. Z wypoczynku korzystały również dzieci powódki, w tym małoletnia W. R. (w dniach od 2 lipca 2015 r. do 18 lipca 2015 r. przebywała na kolonii organizowanej przez P. W.).

Posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosków o dofinansowanie do wypoczynku miało miejsce po ustaniu stosunku pracy powódki. Dyrektor Działu (...) odmówił przyznania powódce dofinansowania do wypoczynku indywidualnego pracownika oraz wypoczynku dzieci ze względu na brak zatrudnienia powódki w dniu podjęcia decyzji o wypłacie świadczenia. Decyzja ta została podtrzymana decyzją (...)

Strona pozwana odmówiła powódce wypłaty świadczenia socjalnego w postaci dofinansowania wypoczynku powołując się na zapis § 20 pkt 10 zd. 1 Regulaminu. W ocenie powódki interpretacja, zawężająca grono osób uprawnionych do dofinansowania jedynie do aktywnych pracowników, dokonana przez stronę pozwaną, nie jest trafna i nie zasługuje na uwzględnienie, jeśli wziąć pod uwagę treść § 20 pkt 10 zd. 2 Regulaminu (zgodnie z tym przepisem, w przypadku dofinansowania do wypoczynku – osoby, które przed dniem definitywnego rozwiązania stosunku pracy skorzystały z co najmniej 14 kolejnych dni kalendarzowych następujących po sobie, obejmujących urlop wypoczynkowy, również mają prawo do uzyskania dofinansowania do wypoczynku. W ocenie powódki dla powstania prawa powódki do spornego świadczenia nie miał znaczenia fakt, że nie posiadała ona statusu pracownika pozwanej w dniu rozpoznawania wniosku, skoro regulamin przyznaje prawo uzyskania dofinansowania urlopu osobom, które na dzień rozpoznania wniosku nie były jej pracownikami.

W dniu 3 grudnia 2015 r., nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, w sprawie o sygn. akt X Np 310/15, Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej, P. W. we W., aby zapłaciła powódce, S. R. kwotę 3 977 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2015 r. do dnia zapłaty, kwotę 497 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz, na rzecz Skarbu Państwa, kwotę 30 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym w dniu 23 grudnia 2015 r. (prezentata Biura Podawczego tut. Sądu), strona pozwana zaskarżyła w całości nakaz zapłaty z dnia 3 grudnia 2015 r., wydany w sprawie o sygn. akt X Np 310/15, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że powód słusznie powołał się w pozwie na § 20 ust. 10 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych P. W., jako na przepis regulujący przedmiotowy stan faktyczny, jednakże zaprezentowaną przez powoda wykładnię tego przepisu należy traktować jako błędną. Prawidłowa interpretacja tego przepisu, w ocenie strony pozwanej, musi prowadzić do wniosku, że warunkiem sine qua non przyznania wszelkich świadczeń z ZFŚS jest pozostawanie w stosunku pracy w dniu podjęcia decyzji o wypłacie świadczenia. Natomiast zdanie drugie ust. 10 należy traktować jako dodatkowy warunek otrzymania świadczenia urlopowego, tj. fakt skorzystania przed dniem definitywnego rozwiązania stosunku pracy z 14 kolejnych dni kalendarzowych, następujących po sobie, obejmujących urlop wypoczynkowy.

Pozwana podniosła także, że powyższa interpretacja § 20 ust. 10 Regulaminu została przyjęta przez stronę pozwaną i jest powszechnie stosowana w analogicznych sytuacjach, oraz akceptowana przez czynnik związkowy, czego wyrazem jest chociażby decyzja (...) z dnia 29 czerwca 2015 r., skierowana do powódki.

Ustalenia faktyczne:

Powódka, S. R., pozostawała zatrudniona u strony pozwanej, na P. W. we W., od dnia 6 grudnia 2010 r., kolejno na podstawie umów o pracę: z dnia 6 grudnia 2010 r. na okres próbny od 6 grudnia 2010 r. do 5 marca 2011 r., z dnia 4 marca 2011 r. na czas określony od 6 marca 2011 r. do 31 marca 2012 r., z dnia 27 marca 2012 r. na czas określony od 1 kwietnia 2012 r. do 30 kwietnia 2015 r.

Powódka zatrudniona była na stanowisku specjalisty do realizacji projektu strategicznego „Zaawansowane technologie pozyskiwania energii” (umowa o pracę na okres próbny z dnia 6 grudnia 2010 r.), następnie specjalisty ds. administracyjno – kadrowych do obsługi projektu strategicznego „Zaawansowane technologie pozyskiwania energii” (umowa o pracę na czas określony z dnia 4 marca 2011 r. oraz umowa o pracę na czas określony z dnia 27 marca 2012 r.). Powódka zatrudniona była w wymiarze pełnego etatu za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2 700 zł. Od dnia 1 stycznia 2011 r. powódka nabyła prawo do wypłaty 3 % dodatku za staż pracy, prawo do 4 % dodatku uzyskała z dniem 1 lipca 2011 r.

Okoliczności bezsporne

U strony pozwanej obowiązuje Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych P. W. (dalej: Regulamin). W § 1 Regulaminu wskazano, iż na podstawie art. 157 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym tworzy się na P. W. Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych (dalej: Fundusz). Środki Funduszu przeznacza się na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu, polegającej m.in. na dofinansowaniu do różnych form wypoczynku dla osób uprawnionych (§ 13).

Dofinansowanie do wypoczynku uregulowane zostało m.in. w § 16 Regulaminu. W § 16 ust. 1 pkt 1.1. rzeczonoego dokumentu wskazano, iż wnioski o dofinansowanie do wypoczynku rodziny pracownika, emeryta i rencisty oraz o dodatkowe dofinansowanie do wypoczynku dzieci pracownika, emeryta i rencisty składane są w Dziale (...) od 2 stycznia do 30 kwietnia danego roku i ewidencjonowane kolejno według daty złożenia. § 20 ust. 10 Regulaminu stanowi, że „Uprawnionymi do otrzymania świadczenia ZFŚS są osoby zatrudnione w Uczelni i posiadające prawo do danego świadczenia na dzień złożenia wniosku i jednocześnie pozostające w stosunku pracy w dniu podjęcia decyzji o wypłacie świadczenia. W przypadku dofinansowania do wypoczynku – osoby, które przed dniem definitywnego rozwiązania stosunku pracy skorzystały co najmniej z 14 kolejnych dni kalendarzowych następujących po sobie, obejmujących urlop wypoczynkowy również mają prawo do uzyskania dofinansowania do wypoczynku”.

Dowód: Kopia Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych P. W.(k. 8 – 18)

Wnioskami z dnia 11 marca 2015 r. oraz 21 kwietnia 2015 r. powódka zwróciła się do strony pozwanej o przyznanie dofinansowania do wypoczynku indywidualnego pracownika oraz wypoczynku dzieci.

O urlop wypoczynkowy w terminie od 16 marca 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. powódka zwróciła się wnioskiem z dnia 2 marca 2015 r.

Pismem z dnia 10 marca 2015 r. powódka wniosła o przyjęcie dziecka, W. R., na placówkę wypoczynku ((...) U.) w terminie od 2 lipca 2015 r. do 18 lipca 2015 r.

Dowód: Wniosek o przyznanie dofinansowania wypoczynku z dn. 11.03.2015 r. i z dn. 21.04.2015 r. (k. 25, 26)

Wniosek o urlop wypoczynkowy (k. 27)

Wniosek o przyjęcie dziecka na placówkę wypoczynku (k. 28)

Pismem z dnia 10 czerwca 2015 r. ((...)) powódka została poinformowana, iż zgodnie z Regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (§ 20 pkt 10 – brak zatrudnienia w dniu podjęcia decyzji o wypłacie świadczenia) nie zostało jej przyznane dofinansowanie do wypoczynku w roku 2015. Powódka została pouczone o prawie do odwołania od powyższej decyzji do (...)w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma, z którego to prawa powódka skorzystała, wnosząc odwołanie w dniu 19 czerwca 2015 r. Zespół podtrzymał decyzję z dnia 10 czerwca 2015 r., o czym poinformował powódkę pismem z dnia 29 czerwca 2015 r.

Dowód: Pismo z dn. 10.06.2015 r. (k. 30)

Odwołanie z dn. 19.06.2015 r. (k. 29)

Akta osobowe powódki (Pismo z dn. 29.06.2015 r.)

U strony pozwanej istnieje wykładnia § 20 Regulaminu, zgodnie z którą warunkiem koniecznym do uzyskania jakiegokolwiek świadczenia z Funduszu jest pozostawanie w zatrudnieniu w momencie podjęcia decyzji o przyznaniu świadczenia. Zdanie drugie § 20 Regulaminu wprowadza zaś, według tej interpretacji, dodatkowy warunek co do uzyskania dofinansowania wypoczynku, zgodnie z którym konieczne jest skorzystanie z co najmniej 14 dni następujących po sobie, obejmujących urlop wypoczynkowy, przed definitywnym rozwiązaniem stosunku pracy, i w takim rozumieniu przepis ten stosowany był powszechnej praktyce.

Dowód: Zeznania świadka M. S. (1) (k. 53v; płyta CD)

Przeciętne wynagrodzenie brutto powódki z ostatnich trzech miesięcy pracy wynosiło 3 429,00 zł.

Dowód: Akta osobowe powódki (Zaświadczenie z dn. 21.03.2016 r.)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł na dowodach z dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie została skutecznie podważona w toku postępowania przez żadną ze stron, oraz, jedynie uzupełniająco, na dowodzie z zeznań świadka M. S. (2), której zeznania nie miały jednak większego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Kwestią sporną przedmiotowej sprawy było ustalenie, w jaki sposób należy interpretować zapis § 20 ust. 10 Regulaminu. W ocenie powódki przyznanie dofinansowania urlopu wypoczynkowego nie jest uzależnione od pozostawania w zatrudnieniu u strony pozwanej w dniu podejmowania decyzji dotyczącej świadczenia, zaś zdaniem strony pozwanej fakt, że powódka w dniu podejmowania przedmiotowej decyzji nie była już pracownikiem P. W., zgodnie z interpretacją Regulaminu, wykluczał ją z możliwości ubiegania się o świadczenie z Funduszu.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest fakt, że powódka pozostawała zatrudniona u strony pozwanej łącznie w okresie od dnia 6 grudnia 2010 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r., oraz że z zachowaniem terminu określonego w Regulaminie złożyła stosowny wniosek o dofinansowanie wypoczynku.

§ 20 ust. 10 Regulaminu stanowi: „Uprawnionymi do otrzymania świadczenia ZFŚS są osoby zatrudnione w Uczelni i posiadające prawo do danego świadczenia na dzień złożenia wniosku i jednocześnie pozostające w stosunku pracy w dniu podjęcia decyzji o wypłacie świadczenia. W przypadku dofinansowania do wypoczynku – osoby, które przed dniem definitywnego rozwiązania stosunku pracy skorzystały co najmniej z 14 kolejnych dni kalendarzowych następujących po sobie, obejmujących urlop wypoczynkowy również mają prawo do uzyskania dofinansowania do wypoczynku”. W ocenie Sądu w cytowanym paragrafie uregulowano dwie sytuacje. Zdanie pierwsze § 20 Regulaminu odnosi się ogólnie do świadczeń z Funduszu i uzależnia uprawnienie do otrzymania świadczenia z Funduszu od następujących okoliczności: zatrudnienie w Uczelni, posiadania prawa do danego świadczenia na dzień złożenia wniosku, pozostawania w stosunku pracy w dniu podjęcia decyzji o wypłacie świadczenia. Zdanie drugie z kolei stanowi *lex specialis* do zdania pierwszego, i reguluje w sposób odmienny sytuację osób ubiegających się o dofinansowanie urlopu wypoczynkowego, które nie pozostają już w stosunku pracy z Politechniką, wprowadzając jedynie wymóg, by osoba, która ubiega się o przedmiotowe świadczenie, skorzystała co najmniej z 14 kolejnych dni kalendarzowych następujących po sobie, obejmujących urlop wypoczynkowych przed dniem definitywnego rozwiązania stosunku pracy. Zastosowanie w zdaniu drugim § 20 zwrotu „również” oznacza, w ocenie Sądu, że do skorzystania z dofinansowania urlopu wypoczynkowego uprawnione są dwie kategorie osób: zarówno pracownicy, którzy pozostają w dniu podjęcia decyzji o przyznaniu dofinansowania urlopowego w stosunku pracy z Politechniką, jak i osoby, które co prawda w dniu podejmowania przedmiotowej decyzji nie są już pracownikami Politechniki, ale przed dniem definitywnego rozwiązania stosunku pracy skorzystały z co najmniej 14 kolejnych dni kalendarzowych następujących po sobie, obejmujących urlop wypoczynkowy.

Gdyby strona pozwana chciała uzależnić prawo do wszelkich świadczeń z Funduszu od pozostawania w stosunku pracy z P. W.w dniu podejmowania stosownej decyzji, bezprzedmiotowe byłoby w ogóle wprowadzenie do § 20 Regulaminu zdania drugiego. Nie budzi bowiem wątpliwości, że warunkiem otrzymania dofinansowania wypoczynku jest skorzystanie z urlopu wypoczynkowego w określonym wymiarze, i że urlop ten może być wykorzystany jedynie przed definitywnym rozwiązaniem stosunku pracy; nie ma zatem potrzeby uwypuklenia tego warunku poprzez opisanie go odrębnie w postanowieniach Regulaminu. Jednakże wprowadzenie do zdania drugiego określenia „również” oznacza, że pracodawca wyróżnił dwie kategorie osób, o czym mowa wyżej.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie nie ma znaczenia fakt, że strona pozwana stosuje w powszechnej praktyce przedstawiony przez siebie sposób rozumienia rzeczzonego paragrafu, ani że stanowisko związków zawodowych jest zbieżne ze stanowiskiem pozwanej. Roszczenie powódki jest bowiem zgodne z literalną wykładnią spornego przepisu dokonaną przez Sąd w niniejszym postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe, przyjęta przez stronę pozwaną interpretacja zapisów § 20 ust. 10 Regulaminu jest nieprawidłowa, wobec czego powództwo należy uznać za uzasadnione i uwzględnić w całości, o czym orzeczono jak w **pkt I sentencji**.

O obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego orzeczono, jak w **punkcie II sentencji wyroku**, na podstawie art. 98 k.p.c. W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez powódkę były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461), mającego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), wynosiły 497 zł.

O obowiązku strony pozwanej uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 100 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona, Sąd orzekł jak w **pkt III sentencji** na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 97 w zw. z art. 28 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025).

O rygorze natychmiastowej wykonalności wyroku do kwoty 3 429 zł orzeczono, jak w **pkt IV sentencji**, na podstawie art. 477² § 2 Kodeksu postępowania cywilnego.